

Ο ΓΕΡΩΝ ΨΑΛΤΗΣ

Εἰς τὴν ξανθίζουσαν ἄμμον
ὁ ψάλτης μόνος πλανᾶται,
καὶ τῆς ἐρήμου θαλάσσης
τὴν μουσικὴν ἀκροᾶται.

Τὴν εἰς ἐκστάσεις μορφήν του,
ἐφ' ἧς ἐν δάκρυ σταλάζει,
τὸ δῦον φῶς μέ ἀκτῖνα
χρυσῷ καὶ ῥόδου αὐγάζει.

Ἡ αἴσθησίς του ὡς μύρον
εἰς τὸ κενὸν ἐσκορπίσθη
καὶ ἡ ἀστράπτουσα κτίσις
εἰς τὴν ψυχὴν του ἐκλείσθη.

Πρὸς τᾶνω αἶρει τὸ βλέμμα,
ἐνῶ εἰς τρέμουσαν χεῖρα
μαρμαρυγᾶς περιχεῖ
χρυσῷ κ' ἐλέφαντος λύρα.

» ὦ λύρα, ἔξοχον δῶρον,
παρηγορία τοῦ βίου,
εἰς οὗ τὴν ἔρημον ῥαίνεις
βροχὴν ἀνθῶν καὶ δακρύου.

» Πῶς εἰς τὰς χεῖράς μου ἦλθες; ...
Ἦμην σφριγῶν νεανίας,
μοῦ ἐφρικία τὸ στήθος
ὑπὸ πνοᾶς οὐρανιας.

» Ἐν μέσῳ χλόης καὶ ῥόδων
μαγευτικοῦ παραδείσου
σ' εὕρισκω αἴφνης, σὲ κρούω,
μέ γοητεύ' ἢ μολπὴ σου.

» Εἰς τὴν πνοὴν σου πολλάκις
ἀπεκοιμήθη ὁ πόνος,
καὶ ἐξηράνθη τὸ δάκρυ,
τὸ καταρρέον ἀφθόνας.

» Ἀλλὰ ἐμόχθησα μάτην,
ἐπιθυμήσας νὰ ψάλω
πᾶν τὸ ἀνέκφραστον ὅπερ
ἐν τῇ ψυχῇ περιβάλλω.

» Ἐκ τῶν χορδῶν σου, ὦ λύρα,
τῶν ἀναρίθμων, ποικίλων,
ἐκρουσα μόνον ὀλίγας
δι' ἀδυνάτων δακτύλων.

» Ἡ ἐντελής ἀρμονία
κεῖται βωβή, κεκρυμμένη,
καὶ εἰς τὸ μέλλον τὸν ψάλτην
νὰ τὴν ἔμπνιση προσμένει.

» Αὐτὸ τὸ ἰνδαλμα ὅπερ
πρὸ τῆς ψυχῆς μου πλανᾶται
καὶ ἀπροσπέλαστον ἄνω
εἰς οὐρανοὺς διαιτᾶται,

» Εἴθε μετάρσιος ἄλλος
ἐπὶ τῆς γῆς νὰ ἐλκύσῃ,
καὶ νὰ δεσμεύσ' εἰς αἰῶνας
ἐν Ἑλληνίδι ποιήσει!

» Ἑλληνικοὶ τότε πόθοι,
ἕψος παλμῶν καὶ ὀνείρων,
ἢ τούρανοῦ μας μαγεία,
τῶν θαλασσῶν μας τὸ μύρον,

» Ὑπὸ τὸ ἄσμα ἐκεῖνο
θὰ κελαρύζῃ ἡδέως,
καὶ θ' ἀναλάμψῃ ὀρίζων
πρὸ τῶν πνευμάτων μας νέος.

» ὦ λύρα, σὺ μοι φιλιτάτη
παντὸς τερπνοῦ ἐπιγείου,
σοὶ ἀφιέρωσα ὦρα
ἀνεκτιμῆτους τοῦ βίου.

» Ἀλλ' εἰς ἐμὲ δὲν ἀνήκεις!
σὲ καταθέτω δακρύων,
ὅπου καὶ πρότερον σ' εὕρον
ἐκ τῆς ἐλπίδος μεθῶν.

» Ὑπὸ τὸ βᾶρος τῶν χρόνων
ἤδη τὸ γόνυ μου κλίνει·
θὰ μέ δεχθῆ μετ' ὀλίγον
ἢ τελευταία μου κλίνη.

» Ἀλλ' εἰς τὸν κόλπον τοῦ τάφου
ὑπὸ χαρᾶς θέλω φρίσσει,
τὸ προσδοκώμενον ἄσμα
ὅταν ἐδῶ ἀντηχήσῃ.